

CENY OGŁOSZEN:
 Za wiersz milimetrowy przed
 60 groszy, w tekście 50 gr.,
 za tekstem 40 gr. Ogłosze-
 nia tabelaryczne 50 proc., a
 świąteczne 25 proc. drożej.
 Drobne ogłoszenia po 10
 groszy. Dla poszukujących
 pracy 5 gr. za wyraz. Naj-
 mniej 1 zł.
 Konto czekowe P. K. O.
 Warszawa 65.070.

EXPRES ZAGŁĘBIA

Prenumerata wy-
 nosi miesięcznie
zł. 2.00
 Adres administracji: Piłsud-
 skiego Nr. 8, telefon 4-97,
 telefon redakcji 6-93, te-
 lefon redakcji nocnej
 i drukarni 4-94.
 Konto czekowe P. K. O.
 Warszawa 65.070

Jedyny organ demokratyczny niezależny woj. kieleckiego.
 Redaktor naczelny i odpowiedzialny: WIKTOR MONSIORSKI.

ODDZIAŁY: KIELCE, Kilińskiego 19; BĘDZIN, Małachowskiego 24, tel. 5-98; DĄBROWA, 3-go Maja 14, tel. 2-77;
 ZAWIERCIE, ul. Piłsudskiego 5, tel. 97; CZELADZ, Rynek Nr. 8; GRODZIEC, ul. Kościuszki.

Pamięci boju pod Konarami.

Uroczystość w wojew. kieleckim przy udziale prezydenta Rzplitej.

(Od specjalnego wysłannika „Expresu Zagłębia“.

KIELCE, 8. 9. Wielka uroczystość poświęcona pamięci krwawych bojów legionistów w bitwie pod Konarami wyjadła nadzwyczaj imponująco.

Już od samego rana w sławnym lasie Kozinkowskim pod Konarami pojechały się gromadzić tysięczne rzesze ludności.

Setki aut i różnych pojazdów dłużym szeregami zajęły wszystkie pobliskie drogi.

O godzinie 10 m. 40 rano p. prezydent Rzplitej został powitany w gm. Lipnik, na granicy pow. sandomierskiego, poczem bezpośrednio udał się wraz z świtą do lasu Kozinkowskiego, gdzie p. prezydenta oczekiwali przedstawiciele rządu w osobach ministrów: Kładkowskiego, Prystora, Czerwińskiego, biskup sandomierski ks. Ryx i kanonik Koperski, generalicja na czele z generałem Galicą i Łuczyńskim, posłowie Targowski i Kleszczyński, komitet budowy pomnika starostowie Głiszczyński i Sandomierza i Kałucki z Opatowa.

JEDNOLITY FRONT STRONNICTW LEWICY.

WARSZAWA, 8. 9. Onegdaj odbyło się posiedzenie przedstawicieli ZPPS, klubu parlamentarnego PSL, „Wyzwolenie” i klubu parlamentarnego stronnictwa chłopskiego.

Stwierdzono zupełną zgodność poglądów trzech stronnictw wymienionych na bieżącą sytuację polityczną i na zadania, jakie stoją w przyszłości najbliższej przed polskim obozem demokratycznym.

NURMI POKONANY PRZEZ PETKIEWICZA.

WARSZAWA, 8. 9. Wielka sensacja wywołał w stolicy start Nurmięgo, wielokrotnego mistrza świata i najwybitniejszego lekkoatlety XX wieku - na międzynarodowych zawodach lekkoatletycznych organizowanych przez A. Z. S. Onegdaj, jako w pierwszym dniu zawodów na boisku A. Z. S. zebrało się - pomimo niepewnej pogody - kilka tysięcy osób, aby zobaczyć „walkę” pomiędzy Finlandczykiem a najlepszym biegaczem polskim - Pełkiewiczem. Zawody przyniosły zwycięstwo Polaka nad wielokrotnym rekordzistą światowym.

SWINIE POZARAŁY DZIECKO.

LUCK, 8. 9. Onegdaj mieszkanka wsi Miświcz w powiecie łuckim Ewa Melnikowa, wyszła w pole narobota - pozostawiając w domu 9 miesięcznego syna. W przedsionku izby zostawiła dwie świni.

Kiedy Melniczowa powróciła z pola przedstawił się jej straszny widok. Obóz na podłodze izby leżały obgryzięte przez świnię zwłoki jej dziecka.

liczni przedstawiciele prasy, związki i organizacje ze sztandarami oraz tysiączne rzesze ludności.

P. wojewodę kieleckiego reprezentował wicewojewoda Działosz.

O godzinie 11 m. 30, przy specjalnie sbudowanym ołtarzu polowym ks. biskup Ryx odprawił uroczyste nabożeństwo, poczem dokonał poświęcenia pomnika.

Pierwszy wieniec na pomniku bohaterów wojowników o wolność Polski złożył p. prezydent Rzplitej, poczem posypały się wieniec i kwiaty, a wkrótce pomnik tonął w powodzi kwiatów.

Po wygłoszeniu całego szeregu przemówień nastąpiła przed p. prezydentem Rzplitej defilada związków i organizacji.

Z kolei p. prezydent udał się na groby poległych w bitwie pod Konarami legionistów, gdzie złożył wieniec.

O godzinie 3 popoł. p. prezydent udał się do Klimontowa, gdzie wziął udział w uroczystościach ludowych, poczem odjechał do Czyżowa, majątku posła Targowskiego, gdzie wieczorem odbył się raut, w którym wzięli udział ministrowie, generalicja i inni.

W poniedziałek rano p. prezydent powraca przez Ostrowiec do Spawy.

ZJAZDY W POZNANIU.

POZNAN, 8. 9. (wł.) Dziś rozpoczęły się w Poznaniu następujące zjazdy: 4-ty ogólnopolski zjazd lekarzy kolejowych, zjazd towarzyszy przemysłowo-rzemieślniczych, oraz zjazd związków i organizacji katolickich, który rozpoczęty został uroczystym nabożeństwem odprawionym na wolnym powietrzu przez prymasa ks. Hłonda. Zjazd wysłał depesze z wyrazami hołdu do Papieża i prezydenta Rzplitej.

KATASTROFA BUDOWLANA.

NEAPOL, 8. 9. (wł.) W Neapolu, w jednym z gmachów zawałił się sufit, zasypując odłamkami około 100 osób, z których 6 poniosło śmierć na miejscu, a reszta odniosła większe lub mniejsze rany.

11 OFIAR MORZA.

SAN SEBASTIAN, 8. 9. (wł.) Dwa statki holownicze zderzyły się i zatoniły. 18 ludzi utrzymywało się nawodzie przy pomocy pasów ratunkowych i pastych skrzyń, po 14 godzinach jednak 8 z nich utonęło. Pozostałych uratowano, jednak trzech z nich zmarło.

ZAMACH W POSELSTWIE.

WIEDEN, 8. 9. (wł.) Dokonano tu zamachu rewolwerowego na szefa prasowego poselstwa węgierskiego Zieglera. Emigrant węgierski Chalupny zgłosił się do Zieglera z prośbą o interwencję paszportową, a gdy Ziegler odmówił strzelił do niego 3 razy, raniąc go lekko. Ziegler przytrzymał sprawcę zamachu aż do chwili aresztowania.

DEMONSTRACJA.

BERLIN, 8. 9. (wł.) Grupa hitlerowców przeciągnęła wczoraj przed gmachem redakcji „Vorwärtsu” i powybiła okna.

Krwawe zamachy bombowe ukraińców we Lwowie

Nieudany zamach na ministra Kwiatkowskiego i wojewodę Gołuchowskiego.

LWÓW, 8. 9. Onegdaj, w dniu otwarcia targów wschodnich, terroryści ukraińscy dokonali dwu zamachów bombowych.

O godz. 9 wieczorem miastem wstrząsnął straszny huk. Był to wybuch bomby, rzuconej do biura dyrekcji targów wschodnich.

Bomba eksplodowała z wielką siłą, burząc wewnątrz murowanego pawilonu wszystkie ściany, oraz niszcząc wszystkie urządzenia biurowe.

W chwili zamachu w budynku znajdował się przy pracy personel biurowy: kasjerka główna, kontroler targów, oraz dwaj urzędnicy kontraktowi, zaangażowani w ostatnich dniach.

Wszyscy oni odnieśli ciężkie obrażenia od odłamków bomby i gruzów, którym zostali zasypani.

Po przeszukaniu gruzów i wyniesieniu rannych okazało się, iż najciężej poszkodowana została kasjerka główna targów, p. Marja Streitówna, której ciałem przedstawiało jedną wielką ranę od odłamków bomby i od poparzenia substancją wybuchową.

Również ciężko ranny został kontroler targów, p. Romanowski; pozostali dwaj urzędnicy odnieśli lżejsze obrażenia ciała.

Jak się okazało, bomba o niezwykle wielkiej sile rzucona została przez okno, znajdujące się w tylnej części budynku i wychodzące na park wystawowy.

Ciemności, jakie tu panują, oraz gęste zarośla w pobliżu, pozwoliły zamachowcowi ukryć się bezkarnie.

Przeprowadzona natychmiast na terenie targów i w sąsiedniej dzielnicy oblawa

nie dała wyników.

Wybuch bomby w biurze dyrekcji targów wschodnich poprzedzony został usiłowaniami dokonania zamachu na ministra Kwiatkowskiego i wojewodę Gołuchowskiego. Zamach ten na szczęście nie udał się, to też policja pierwotnie chciała o nim zamilczeć, aby nie psuć uroczystego nastroju w dniu otwarcia targów.

Przebieg zamachu był następujący:

O godz. 2.20 po poł., w momencie, gdy ul. Poniatowskiego powracał samochodem z otwarcia targów min. Kwiatkowski w towarzysztwie wojewody Gołuchowskiego, w rękach stojącego na chodniku młodego człowieka wybuchł pakiet - wywołując donośną detonację. Pakiet ten upuścił, jak się okazało, eksternista gimnazjalny

Michał Tereszczuk, który uległ lekkiej kontuzji.

Tereszczuk został natychmiast aresztowany. Stwierdzono, że zawartość pakietu stanowiły wielkiej mocy materiały wybuchowe.

które jednakże tylko częściowo wybuchły.

Tym zamachom jest niewątpliwie liczną udział ludności ruskiej w targach wschodnich.

Na uroczystość otwarcia przybyli liczenie

burmistrzowie i delegaci ruskich rad gminnych.

Nawet z odległego Jaremeza zjechało 50 hucutów

Udział rusinów w święcie miast polskich Wschodniej Małopolski, zwłaszcza wobec pobytu wycieczki parlamentarzystów francuskich we Lwowie, był dla

nacjonalistycznych kół „Unda” w wysokim stopniu nie na rękę, gdyż nacznie dowodził

flaska ich sabotażowej i antypaństwowej polityki.

Zbrodnicze zamachy są więc próbą zarówno demonstracyjnego protestu, jak i „odegrania się” wśród społeczeństwa ruskiego.

LWÓW, 8. 9. (wł.) W ciągu dnia dzisiejszego władze policyjne przeprowadziły szereg rewizyj i aresztowań wśród bojowców ukraińskich

Świadców zajścia, ze względu na ich ciężki stan zdrowia nie można było przesłuchać.

Według obliczenia, straty dokonane przez wybuch bomby, wynoszą około 300 tys. zł. Wobec całkowitego zdemolowania biura targów, w przez pewien czas nie będzie czynne

Polska na ustach dyplomatów świata.

Powszechne uznanie europejskich mężów stanu dla Polski i jej Wystawy poznańskiej.

Na okres zwiększonego zainteresowania się Polską na forum polityki międzynarodowej, przypadło urządzenie powszechnej wystawy krajowej w Poznaniu. Zainteresowanie to niestety nie wpływało z większych lub mniejszych sympatyj do naszego kraju, jedynie było tylko odbiciem wzmożonych w ostatnim czasie ataków niemieckich na całość naszych granic.

Już wystąpienie dr. Schachta w Paryżu, uzależniającego możliwość płatniczą Niemiec od rewindykacji terytorjalnych na wschodzie Rzeszy, musiało niezbyt krytycznym umysłem w Anglii, Francji i Belgii wpoić przekonanie, że Polska naprawdę jest tą jedyną przeszkodą w uzyskaniu odszkodowań wojennych od Niemiec. W tym czasie propaganda niemiecka, pracująca z niesłabnącą energią także i na innych frontach starała się poderwać zaufanie świata do Polski.

Przyszła wystawa poznańska, a z nią masowe wycieczki zagranicznych gości do Polski. Przede wszystkim już na samo otwarcie P. W. K. zjechali do Poznania niemal w komplecie przedstawiciele państw obcych, akredytowani przy rządzie polskim, a mianowicie: ministrowie, pełnomocnicy, radcy legacyjni, konsulowie generalni, radcy handlowi i t. p. Wszyscy z niezwykłym zainteresowaniem oglądali wystawę, szczególnie interesując się poszczególnymi gałęziami życia gospodarczego Polski, przedstawionymi w różnych działach wystawy. Potem były wizyty różnych ministrów wielu zaprzyjaźnionych z nami państw, wycieczki parlamentarzystów różnych krajów, wybitniejszych mężów stanu, dziennikarzy, uczonych i t. d.

Taki olbrzymi napływ przedstawicieli życzliwej i nieżydliwej nam zagranicy, nie może pozostać bez dodatniego skutku na dalsze kształtowanie się naszej polityki zagranicznej.

Polska z racji swojej wspaniałej wystawy, obrazującej niesłychany rozwój we wszystkich kierunkach swojego kraju, — musiała stać się poniekąd pewną atrakcją dla świata, musiała też stać się tematem wielu rozmów różnych dyplomatów Europy i Ameryki. Niema bowiem ani jednego kraju, w którymby w tym roku nie pojawiło się bodaj kilka artykułów o Polsce z racji wystawy poznańskiej. Niektóre z życzliwych nam państw prześcigały się nawet w zamieszczaniu pochwałnych hymnów o wystawie i jej do nosłości. A już gazety polskie od kilku miesięcy pełne są uznania dla P. W. K., wypowiedzianych przez najrozmaitszych dyplomatów, mężów stanu i dziennikarzy z zagranicy.

Tak więc nietylko Europa, a le cały świat musiał zdobyć przekonanie, że Polska nie jest żadnym tworem sezonowym, ale mocarstwem w całym tego słowa znaczeniu, zdolnym do trwałej egzystencji. Przyjaciele i wrogowie musieli uwierzyć, że

Polska, umacniająca się gospodarczo jest w pracy nad uzdrowieniem Europy czynnikiem wybitnie pożytecznym i pokojowym, ale również jest i zdolna do odparcia wszelkich ataków na całość swych granic.

L. Ł.

Niezdrowe objawy.

Wielkie mocarstwa o wyrobionej i wyższej kulturze starały się opanować je ekonomicznie. Im niższa była kultura podbijanej lub opasowanej krainy, tem łatwiej można ją było pozyskać dla wpływów wielkiego mocarstwa. Zwłaszcza, poczynając od połowy XVIII stulecia, podbój ekonomiczny nawet najbardziej oddalonych krain przyjął szerokie rozmiary.

Odrodzona Polska, po swym politycznym zmartwychwstaniu od zarażenia swej niepodległości zabiegała o rynki zbytu dla swych produktów rolnych i przemysłowych.

Posiadając przed wojną poważnie rozwinięty przemysł, który zbyt dla swych wyrobów znajdował na wielkich obszarach państwa rosyjskiego, gdy ten rynek wobec zmienionych warunków polityczno-ekonomicznych został dla Polski niemal całkowicie utracony, przemysł nasz, siłą rzeczy, musiał szukać nowych nabywców, aby na dotychczasowym poziomie utrzymać swoją wytwórczość.

Zawarłszy mniej lub więcej pomyslnie traktaty handlowe, Polska od szeregu lat rozwija swój eksport poza granice Rzeczypospolitej.

Jednym z większych odbiorców naszych wyrobów jest Rumunja, zaopatrująca się w tkaniny włókiennicze oraz w wyroby metalurgiczne. Znaczny przywóz towarów polskich do Rumunji stał się przyczyną, że w ostatnich czasach kapitalizm, ta instytucja par excellence międzynarodowa lub, ściślej wyrażając się: beznarodowościowa — nie powołuje się nigdy i powołować nie może jakimś lokalnym patriotyzmem, lecz zaw-

sze i wszędzie szuka jaknajlepszego oprocentowania swoich zasobów pieniężnych. To też jak nadmieniono powyżej, znaczne zapotrzebowanie na wyrobów przemysłu polskiego — stało się przyczyną w ostatnich czasach powstawania przemysłu wytwórczego w Rumunji. Między innymi powstaje tam obecnie odlewnia i emaljeria żeliwna i to w dość szerokie rozmiarach.

Ponieważ Rumunja nie posiada żadnych sił fachowych zarówno kierowniczych, jak i wykonawczych — przemysłowcy na stanowiska kierownicze powołują z Polski ludzi wykwalifikowanych, zapewniając im dość znaczne wynagrodzenia przy jednoczesnym zagwarantowaniu kilkuletniej, a nawet i kilkunastoletniej ciągłości pracy.

Na podrzędniejsze stanowiska ściągają z Polski lepszych robotników, dając im nieco wyższe wynagrodzenie, niż mieli w kraju, jednak bez zapewnienia przyszłości! W ciągu mniej lub więcej dłuższego okresu czasu większość robotników, siłą rzeczy, gdyż siłą kalkulacji handlowej — będzie zwolniona od pracy, ponieważ powstanie miejscowy rumuński element robotniczy, jak zwykle niechętnie patrzący na cudzoziemca, a tańszy, bo tubylczy. Rozczarowani i zawiedzeni robotnicy polscy za rok lub dwa zaczną powracać do kraju. Niestety, dawne miejsca pracy znajdą obsadzone przez innych ludzi, lub — co gorzej — znajdą wytwórczość rodzimą zmniejszoną, a to z powodu utraty w Rumunji. Tacy reemigranci powiększą będą ilość bezrobotnych.

Emigracja, jako podmasowy,

Mam zaszczyt zawiadomić Sz. Panie, iż po ukończeniu nauki damskich kapeluszy w pierwszorzędnej szkole w Warszawie, dnia 2 września

otworzyłam magazyn mód

w Sosnowcu przy ul. Warszawskiej 18 obok kina „Sfinks“.

Polecam się łaskawym względom Sz. Pań, pozostając

Z poważaniem

Helena Brzozowska.

HRABIA MONTE CRISTO.

64.

— Atrament robię w miarę potrzeby, sposobem już ci wiadomym.

— Ja się teraz jednemu już tylko dziwię, że ci starczyło dni na wykonanie tych wszystkich prac twoich.

— To też ja pracowałem i po nocach nieraz całych.

— Po całych nocach? A skądżes miałeś światło?

— Odłączałem tłuszcz od mięsa, które nam dają, topiłem go, zaś z gęstej, powstałej tym sposobem masy, miałem światło.

I pokazał Dantesowi, naczynko ze skorup utworzone, wypełnione tłuszczem, z małym knotem ze sprętych odzieży uczynionem.

— A jak zapalasz tę lamkę?

— Zkamięni z ziemi wydobytych wybrałem odpowiednie, na krzesłowo.

Dantes położył wszystkie te rzeczy na stole i zwiesił głowę, podziwiając w myśli energję, wytrwałość i twórczość tego człowieka.

— To jeszcze nie wszystko — powiedział po chwili Faria — nieostrożnością by było chować wszystkie przedmioty w jednym miejscu. Zamknijmy to jednak naprzód.

Położyli taflę na swoim miejscu; opat przypruszył ją trochę ziemią, zatartł nogą dla zniszczenia reszty śladów i podszedł do łóżka. Odsunął je, wyjął ze ściany cegłę, odsłaniając skrytkę, z której wydobyl drabinkę kilkunasto metrowej długości.

— Zrobiłem to z mych kosztów, prześcierałem, ręczników i innej bielizny, jaką w drodze wyjątkowej łaski pozwolono wiać do więzienia. Włókna wydobyte poprzerabiałem na powrozy.

— Ależ do tego potrzebna była igła?

— Mam ją.

I Faria pokazał Dantesowi oś z ryby, z przekłutą w grubszym końcu dziurką.

— Naprzód zamierzałem — wspominać zaczął Faria — wylamać w okienku kraty, powiększając otwór w chwili ucieczki. Spostrzegłem jednak, że wychodzi na wewnętrzną, zamkniętą zawsze dziedziennicę. Poniechałem więc tego zamiaru i robić zacząłem drabinkę, na wypadek, gdyby mnie przeniesiono do innej celi, z oknem w skale wykutem, a wychodzącym na morze.

Dantes przypatrując się dalej

drabince, — myślał o czem innem. Myślał, że ten człowiek tak rozumny, bystry, spostrzegawczy i twórczy możeby mógł rozjaśnić mroki tajemnicy jego aresztowania.

— O czem myślisz? — zapytał opat, który odrazu spostrzegł rozstanie Dantesa.

— Myślę o tym przede wszystkim, że jeżeli taki ogrom wiedzy, pracy, twórczości i wytrwałości spotrzebować musiałeś, zanim osiągnęłaś całość swych prac w więzieniu dokonanych, to jak wielkich czynów dokonać byś potrafił, gdybyś znajdował się na wolności?!

Na pytanie to Faria odpowiedział milczeniem. Po chwili dopiero zapytał:

— Powiedziałeś przed chwilą, że zeli się nie myślę — że myślałeś o dwóch rzeczach. Jedną twą myśl już poznałem, jakaż była druga?

— Druga?... Drugą myślą moją było to, że ty opowiedziałeś mi już swe życie, gdy ty o moim jeszcze nie wiesz...

— Życie twoje, młodzieńcze, jest jeszcze bardzo krótkie, a więc i jego historia, z konieczności, nie wiecie mieć może szczegółów.

— Krótkie było moje życie na wolności, to prawda, ale mieści ono już w sobie cały ogrom nieszczęść, niezasażonych.

— Uważasz się za najzupełniej

niewinnego?

— Jestem zupełnie niewinny! Na głowę ojca mojego i mojej drogiej Mercedes głowę — przysięgam! A są to najdroższe mi istoty w życiu!

— Opowiedz mi tedy historję twego życia — rzekł opat, a mówiąc to złożył całą skrytkę, postawił następnie łóżko na swem miejscu i zasiadł do słuchania.

Dantes zaczął mu opowiadać wte dy całą historję swego życia, od chwili, gdy własnymi już szedł siłami. Jako marynarz był raz w Indjach, parokrotnie w Grecji, Egipcie, Tunisie... Opowiedział następnie śmierć kapitana Leclera, jego rozkaz przedśmiertny oddania listu wielkiemu marszałkowi i nakaz, by spełnił wszystkie tego ostatniego polecenia. Dalej, jak marszałek dał mu list do pana Noitiera, w Paryżu, z tym, by oddał go adresatowi o ile możliwości najprędzej. Potem Marsylja. Rozmowa z panem Morretem, powitanie ojca, szczęście ujrzenia Mercedes, dalej uczta zaręczynowa, której smutnym finałem było aresztowanie go, badanie pana de Villarta i nakoniec wtrącenie go do lochów zamku If.

(c. d. t.)

